Hodiny nad dveřma cvakly za deset minut jedenáct a z kouřový clony zaduněl lampasáckej hlas Kulatý báby: "Tak hoši, prachy na dřevo, deme domů!" Přišlo to sakra nevhod - celej večír sme se hádali vo jednu písničku, bzučeli a brumlali jeden přes druhýho tu vopravdu správnou melodii, Pinďus řval "tak děte už sakra do háje, v tom pátým taktu je trárarárá rárá rárára", no bylo to moc pěkný a celá hospoda se náramně bavila - vlastně jako každej čtvrtek od tý doby, co sme se v týhle knajpě slejzali. A zrovna to už začínalo bejt jasný, řvali sme smíchy, protože Pinďus se strašně bodnul a splet si tu písničku s úplně jinou, která je trárará rára?vtom se ozval ten bábinej povel. A tak sme jako každej čtvrtek na poslední chvíli začali dohadovat, kam se jede v sobotu. Jirka unavoval Podkozím (má tam příšernou holku, která ho zatím vždycky viděla jen ve vaťáku a tak si myslí, že je děsnej korba) a zvedla se tradiční bouře protestů, když hodiny popolezly na za pět minut jedenáct a ve dveřích se jako Kozinovej duch zjevil v závoji kouře Nudla.

"Ježíš, Nudlo, co je s tebou?" zajásal Pinďus a táhnul Nudlu ke stolu. "Bábi, eště jedno, jóó," zažadonil k vejčepu a vrh se ke Kozinovýmu duchu. "Nudlo, ty mlezivoute zrádnej, ty si nabalil holku!" Nudla zamžoural a s rozpačitým šklebem začal votírat svejch pět dioptrií.

Nebyl mezi náma už dobrej měsíc a pomaloučku nám začínal scházet. Nudla - to byl takovej osadní ventýlek. Pinďus vo něm říkal, že je svatej muž a všem bylo jasný, že to tak je. Dlouhej, přihrblej, s chomáčkovejma vlasama a věčně zmrzlejma rukama, kterejma furt nervózně kroutil, s trochu smutným úsměvem a modrejma, andělskejma vočima. Slavnej a vobávanej pro svou příšernou nešikovnost, vobě ruce levý - schovávali jsme před ním venku sekery a nože. Ale Nudla nemusel nic dělat. Měl v osadě důležitou a nezastupitelnou funkci: musel bejt, musel bejt mezi náma. Stačilo, když seděl na šutru uprostřed kempu a kreslil do toho svýho uhmatanýho sešejtku a na osadě vládla idyla. Utichaly hádky a nový nezačínaly, byli sme k sobě hodný a milý a zdvořilý a dělali sme si drobný úsluhy. I když jsme ho někdy tejrali a mučinkovali pro ty jeho nešťastný ruce, Nudlovej zářivej pohled svítil nad osadou jako hvězda betlémská - jen drobátko přišedlá?Nikdy to mučinkování taky netrvalo dlouho. A běda cizímu, kterej si třeba chtěl přisadit. Nudla byl náš. Nudla byl prostě svatej člověk.

Když konečně náš světec upravil optiku a pečlivě usadil za uši (což jsme sledovali s požitkem a potěšením), zeptal se přes půllitr: "Kucí, kampak se jede v sobotu?" a zapumpoval vohryzkem.

Ježíš, to se nám ulevilo, Nudla se vrátil, Nudla jede ven, sme zase komplet a v sobotu to bude fajn a veliký. Byli sme v tý chvíli ochotný jet třeba na to Jirkový pitomý Podkozí (nebo Břicho, jak sme tradičně říkali), kdyby si Nudla přál Ale ten nás překvapil z jiný strany: "Halejte se, kucí, už sme ňák dlouho nebyli na Starym?" Řek to úplně tiše a tak ňák schoulenej do sebe, až to bylo divný. Zažasli sme.

"Pojeďte na Starej," žadonil Nudla a my koukali a koumali, proč mu sakra záleží zrovna na tom Starym. Jirka se chtěl pomstít za propadlý Podkozí a ponuře utrousil do ticha: "Ty máš tutově na Chalupách holku a chceš jí tahat na Starej, né?" A chystal se dál bušit do ubohýho světce, ale Anton se zved a přiklep mu řečnidlo. "Vážně, Nudlo, co máš s tím Starym?"

"Já sem tam teď byl třikrát za sebou?vono je to tam teď před jarem děsně pěkný?tak?tak bysme tam mohli zasejc?" soukal ze sebe nejistě Nudla a dělal prstem kroužky v loužičce piva.

Kdyby v tý chvíli někdo škrtnul sirkou, letíme do luftu zvědavostí! Nudla jezdí každou sobotu na Starej! A sám!

Abyste věděli - Starej, to je starodávnej kemp za Rakovníkem, kterýmu sme tak dlouho vymejšleli jméno, až mu zůstalo to na Starym. Měli sme k tomu fleku nad potokem už trochu

dědkovskej vztah a znali tam každej šutr. Na Starym sme vlastně začínali - ve vyšívanejch sombrérech a s dřevěnejma koltama, tenkrát, když sem se eště jmenoval Bill a kluci říkali "ty, Míro, vlastně Bille?"Časem sme logicky začali Starej zanedbávat, jezdilo se tam, kde bylo víc živo. Dvakrát třikrát za rok se nám ale začalo stejskat po tichu a bylo jasný, že v sobotu se jede na Starej. Dlouhý léta už sme taky na Starym dělali totem - teda mluvili vo tom, že Starej by si parádní totem zasloužil. Ale znáte to - jednou sme už dokonce šli do lesa pro poleno, ale skončilo to na Chalupách v hospodě.

A na tenhle Starej jezdí Nudla každou sobotu!

Kulatá bába už měla židle na stole, šmejdila kolem s pekelně špinavým hadrem a loupala utahanejma očima. A tak sme se zvedali a bylo jasný, že se v sobotu jede na Starej. A Nudla že má tajnost.

A je sobota, jupí. Nudla se klátí k vagónu na poslední chvíli a drží v ruce podivnej vak, padám do mdlob a Anton jásá "von se nám zbláznil svatej muž" a pod lavicema zabrebenčí dýzlák, modrej pán zavřeští na mrňavej kornet a pustí nás do soboty.

Nudla dopadne na lavici, brčálově zelenej vak s vobludným nápisem BOTAS svírá hubenejma kolenama a už čistí optiku. Pinďus mu klobanovským prstem ťuká do vaku, něco tam plechově chrastí, my ale jako nic neslyšíme a žerem se zvědavostí. Nudla skončil brejlovej obřad, zasvítí andělským pohledem a povídá: "Co si takhlenc drobet zazpívat, abych se vydejchal?" Zadrátovaný bedýnky lezou z vohořelejch futrálů, za chvíli je to naladěný a děsně fajn, lístkoštipec s náma kvílí hroznou fistulí a huláká celej hytlák a venku začínaj pukat pupence, protože zima už to docela zabalila a my jedem na Starej a to je dycky dobrý. Kór na jaře. A s Nudlou.

Černá rána přes voči - to je tunel za poslední vechtrovnou. Chvilka kamarádskýho fackování. A bílá rána přes voči a to je konec tunelu. Uzdy na záda a sme doma.

V Chalupách je mrtvo, lidi sou v polích, "v hospodě šmarjá malujou," pláče Pinďus, a tak rovnou a bez piva to sypem s rozklepaným a podivňáckým Nudlou na špičce, ouvozem kolem seníku a dolů k vodě. Začíná přihořívat a Nudla to natahuje na svejch pavoučích nožičkách až bláto stříká. A sypem to kolem zkroucený sosny Babyjágy, pod smrčkem černaj poslední buchty sněhu, ouvozem rachotí po voblázkovejch schodech potok a na stráni už dělá čočka první suchý fleky. Tohle je teda úplnej konec zimy a my dneska nemůžem vopravdu bejt jinde, než tady. Tyhle smrky tady pamatujem jako úplně mrňavý usmrkaný fakánky. Stojej v řadě a tu díru mezi nima udělal jednou Kloban, když byl ramenatej a dělal na nás síly. Dostal tenkrát pár facek a vypadal blbě, jak tam stál najednou střízlivej s tím mrňavým smrčkem s kořenovejma fousama v ruce.

Dole se Nudla najednou votočí a volá na nás udejchaně "halejte kucí, počkejte tady chvíli jó?na cigáro?kucí prosim vás?Já za chvilku zapískám jó?" a už kmitá za volše na Starej, ta jeho uzda jako matrace se mu hází na vychrtlejch zádech a vobouma rukama drží ten svůj drahocenej pytel.

Tak teda sedíme a koukáme, jak nám povyrostlo mlází a za jak dlouho už nebude z cesty na Starej vidět.

"Co ten Nudla blbne," funí Anton a vyčuhuje nad ouvoz. "Hele, nemá von v tom pytli flašku rumíčka?" teskní Pinďus a dusá klacejčkem fajfku. "To by bodlo, já chci dělat buchtičky se šódó!" blbne Anton a nikdo se ani nesměje. "Depak, žádný sklo, něco plechovýho," zhasínám

naděje a házím vajgla do potůčku. Čas se začíná táhnout jako klíh.
"Tak Nudlo, co je sakra, už se stmejvá?!" zařve Pinďus. Ticho.
"Nudlóóóóó," zpíváme sborem. Nic, potok bublá a čočka začíná červenat. Už toho máme dost. Skáčem přes vodu a běžíme loukou, mezi volšema a vratama mezi dvěma šutrama na Starej.
Nudla sedí zkroucenej na kuchyňským kamenu a čistí brejle. Vedle ležej nějaký plechovky vod barev a pár štětců. Koukáme na sebe.
"Teda to byl ale blbej fór, co to mělo bejt, Nudlajz?" Anton si dejchá na studený ruce a slídí po kempu. Nudla čistí brejle, čumí do země a hlavu má sehnutou, jako kdyby dostal pendrekem. Koukám po klukách a vrtím nad tím hlavou. Taky vosadnictvo vrtí hlavama a ťuká si do čela.
"Tak co je, sakra," strčím do svatýho muže a zatřepu mu ramenem. A Nudla konečně zvedá hlavu a teď všichni vyvalíme voči a koukáme na něj.
Nudla brečí. A v tom vytřeštěným tichu svedá svejch sto vosumdesát poctivejch cenťáků a jako přelomenej se táhne k vohništi. Mezi kamenama, který se přes zimu potáhly zelenou plísní, ležej velký čerstvý voharky a my se vlečeme blíž a vidíme v tom vohništi vohořelýho bobra a vohořelou sovu a vohořelej klíč a krásně vyřezávaný konce těch polen, co voheň nestačil sežrat a najednou je všechno jasný, Anton řve "do prdele, která svině sviňácká tohle udělala" a běží do lesa a my vostatní tam nad tím vohništěm stojíme jako volověný a koukáme na ten Nudlovej totem, na kterým si někdo vopek buřty.